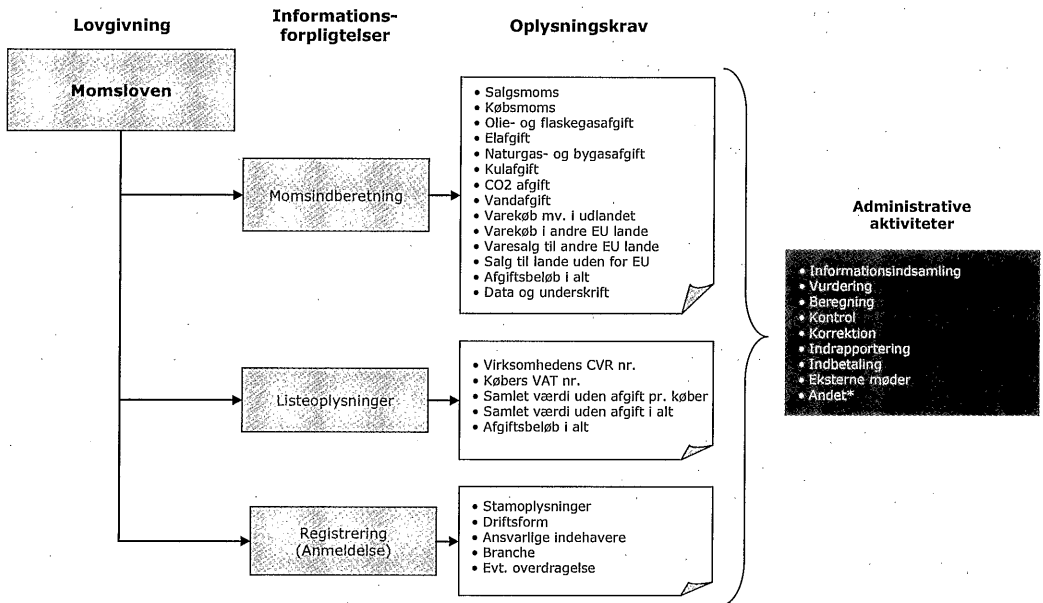

Figur 2.1: Nedbrydning af momsloven via AMVAB-metoden

* Kategorien »andet« dækker over distribution, arkivering mv.

AMVAB-metoden beskriver således virksomhedernes pligt til at stille informationer til rådighed for myndigheder eller tredjepart. Hver af disse *informationsforpligtelser* består af en række oplysninger, som virksomhederne har pligt til at stille til rådighed – disse betegnes *oplysningskrav*. For at kunne give de pågældende oplysninger skal virksomhederne gennemføre en række *administrative aktiviteter* (fx indsamling af informationer i virksomheden). Disse aktiviteter kræver både et internt ressourceforbrug i form af medarbejdernes tidsforbrug og ofte også et eksternt ressourceforbrug i form af udgifter til revisorer, eksterne eksperter og lignende. Samlet set er de administrative omkostninger ved en regel de omkostninger, som er forbundet med at skulle gennemføre de forskellige administrative aktiviteter.

Når det er opgjort, hvor lang tid det tager at gennemføre en given opgave, bliver det efterfølgende afdækket, hvor mange gange om året virksomheden skal gennemføre opgaven. Desuden undersøges det hvor mange virksomheder, der årligt bliver berørt af opgaven. På den baggrund er det muligt at lave en opregning af, hvad de samlede administrative omkostninger ved en regel er på samfundsniveau.

På baggrund af målingerne kan man efterfølgende opgøre, hvor stor en andel af de samlede byrder hvert ministerium er ansvarlig for. Samtidig kan det opgøres, hvor meget de hver især skal reducere med i kroner og ører for at opfylde målsætning for reduktion af de administrative byrder med op til 25 pct. i 2010. Ud over et billede af de samlede byrder for hvert enkelt ministerium, peger målingerne samtidig på de konkrete steder, hvor en forenkling af reglerne umiddelbart vil have størst effekt for virksomhederne.

En anden vigtig information, som AMVAB-målingerne giver, er, om de administrative byrder følger af dansk eller europæisk/international lovgivning. Det sker ved at dele reglerne op i A-, B- og C-regulering. A-regulering bruges for regler, som udelukkende er en følge af internationale forpligtigelser fx EU-regler. B-regulering er regler, hvor formålet er fastlagt på fx EU-niveau, men hvor ansvaret for den praktiske udformning er en national opgave. C-regulering er udelukkende nationale regler. Opdelingen betyder, at man efterfølgende i højere grad kan målrette forenklingssindsatsen på det niveau, hvor reglerne er vedtaget.